

61997J0202

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 10 päivänä helmikuuta 2000. - Fitzwilliam Executive Search Ltd vastaan Bestuur van het Landelijk instituut sociale verzekeringen. - Ennakkoratkaisupyyntö: Arrondissementsrechtbank Amsterdam - Alankomaat. - Siirtotyöläisten sosiaaliturva - Sovelletavan lainsäädännön määräytyminen - Toisessa jäsenvaltiossa työkomennuksella olevat tilapäiset työntekijät. - Asia C-202/97.

Oikeustapauskoelma 2000 sivu I-00883

Tiivistelmä

Asianosaiset

Tuomion perustelut

Päätökset oikeudenkäyntikuluista

Päätöksen päätösosa

Avainsanat

1 Siirtotyöläisten sosiaaliturva - Sovellettava lainsäädäntö - Toisessa jäsenvaltiossa, kuin mihin työnantaja on sijoittautunut, työkomennuksella olevat tilapäiset työntekijät - Sijoittautumisvaltion lainsäädäntö - Edellytys - Yrityksen tavallinen toiminnanharjoittaminen sijoittautumisvaltiossa

(Neuvoston asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohta)

2 Siirtotyöläisten sosiaaliturva - Sovellettava lainsäädäntö - Toisessa jäsenvaltiossa, kuin mihin työnantaja on sijoittautunut, työkomennuksella olevat tilapäiset työntekijät - Sijoittautumisvaltion toimivaltaisen laitoksen myöntämän E 101 -todistuksen todistusvoima muiden jäsenvaltioiden sosiaaliturvalaitoksiin nähden - Rajat

(Neuvoston asetus N:o 1408/71 ja neuvoston asetuksen N:o 574/72 11 artiklan 1 kohdan a alakohta)

Tiivistelmä

1 Asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohtaa, sellaisena kuin se on kodifioituna asetuksella N:o 2001/83, on tulkittava niin, että hyötyäkseen tästä säännöksestä, jolla poiketaan säännöstä, jonka mukaan työntekijään sovelletaan sen jäsenvaltion lainsäädäntöä, jonka alueella hän toimii palkattuna työntekijänä, ja jolla mahdollistetaan se, että yritys, jossa työntekijä tavallisesti työskentelee, voi pitää työntekijänsä edelleen sen sijoittautumisvaltion sosiaaliturvajärjestelmän piirissä, yrityksen, joka välittää tilapäistä työvoimaa ja joka toimittaa jäsenvaltiosta käsin työntekijöitä toisen jäsenvaltion alueella sijaitsevien yritysten käyttöön, on

harjoitettava tavallisesti toimintaansa ensin mainitussa jäsenvaltiossa. Tämä edellytys täyttyy, kun tällainen yritys harjoittaa tavanomaisesti merkittävää toimintaa sen jäsenvaltion alueella, jonne se on sijoittautunut.

(ks. 21, 29, 33, 40 ja 45 kohta sekä tuomiolauselman 1-2 kohta)

2 Asetuksen N:o 1408/71 täytäntöönpanomenettelystä annetun asetuksen N:o 574/72 11 artiklan 1 kohdan a alakohdasta, sellaisena kuin tämä asetus on kodifioituna asetuksella N:o 2001/83, on tulkittava siten, että jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen nimeämän laitoksen antama E 101 -todistus sitoo toisten jäsenvaltioiden sosiaaliturvalaitoksia siltä osin kuin siinä todistetaan tilapäistä työvoimaa välittävän yrityksen työkomennukselle lähettämien työntekijöiden kuuluvan sen jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmään, johon tämä yritys on sijoittautunut. Kyseisen todistuksen antaneen laitoksen on kuitenkin tarkasteltava uudelleen todistuksen antamisen perustelujen riittävyttä ja tarpeen vaatiessa peruutettava todistus, jos toisten jäsenvaltioiden toimivaltaiset laitokset esittävät epäilyksiä kyseisen todistuksen perustana olevien tosiseikkoja koskevien toteamusten paikkansapitävyydestä tai näiden tosiseikkojen oikeudellisesta arvioinnista ja näin ollen kyseisessä todistuksessa olevien mainintojen yhteensoveltuvuudesta asetuksen N:o 1408/71 ja erityisesti sen 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan kanssa.

(ks. 59 kohta ja tuomiolauselman 3 kohta)

Asianosaiset

Asiassa C-202/97,

jonka Arrondissementsrechtbank te Amsterdam (Alankomaat) on saattanut EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan (josta on tullut EY 234 artikla) nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Fitzwilliam Executive Search Ltd, joka toimii kaupallisella nimellä "Fitzwilliam Technical Services (FTS)",

vastaa

Bestuur van het Landelijk instituut sociale verzekeringen

ennakkoratkaisun sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja asetuksen (ETY) N:o 1408/71 täytäntöönpanomenettelystä 21 päivänä maaliskuuta 1972 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 574/72 11 artiklan 1 kohdan a alakohdan, sellaisina kuin ne on kodifioitu ja saatettu ajan tasalle pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan 2.6.1983 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2001/83 (EYVL L 230, s. 6), tulkinnasta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat J. C. Moitinho de Almeida, L. Sevón ja R. Schintgen sekä tuomarit P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, G. Hirsch (esittelevä tuomari) ja M. Wathelet,

julkisasiamies: F. G. Jacobs,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies H. A. Rühl,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Fitzwilliam Executive Search Ltd, joka toimii kaupallisella nimellä "Fitzwilliam Technical Services (FTS)", edustajinaan asianajajat P. C. Vas Nunes ja G. van der Wal, Haag, ja verotusasiantuntija R. A. M. Blaakman, Rotterdam,

- Bestuur van het Landelijk instituut sociale verzekeringen, edustajanaan Bezwaar en Beroep van de uitvoeringsinstelling GAK Nederland BV:n manager productcluster C. R. J. A. M. Brent,

- Alankomaiden hallitus, asiamiehenään ulkoasiainministeriön vs. oikeudellinen neuvonantaja J. G. Lammers,

- Belgian hallitus, asiamiehenään ulkoasiainministeriön pääneuvonantaja J. Devadder,

- Saksan hallitus, asiamiehinään liittovaltion talousministeriön ministerineuvos E. Röder ja saman ministeriön ylijohtaja C.-D. Quassowski,

- Ranskan hallitus, asiamiehinään ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston osastopäällikkö M. Perrin de Brinchambaut ja saman ministeriön oikeudellisen osaston ulkoasiainsihteri C. Chavance,

- Irlannin hallitus, asiamiehenään Chief State Solicitor A. Buckley,

- Yhdistynyt kuningaskunta, asiamiehenään Assistant Treasury Solicitor J. E. Collins, avustajanaan barrister M. Hoskins,

- Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudelliset neuvonantajat P. J. Kuijper ja P. Hillenkamp,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Fitzwilliam Executive Search Ltd:n, joka toimii kaupallisella nimellä "Fitzwilliam Technical Services (FTS)", edustajinaan P. C. Vas Nunes ja R. A. M. Blaakman, Bestuur van het Landelijk instituut sociale verzekeringenin, edustajanaan GAK Nederland BV:n oikeudellinen avustaja M. F. G. H. Beckers, Alankomaiden hallituksen, asiamiehenään ulkoasiainministeriön eurooppaoikeuden yksikön päällikkö M. A. Fierstra, Saksan hallituksen, asiamiehenään C.-D. Quassowski, Ranskan hallituksen, asiamiehenään C. Chavance, Irlannin hallituksen, asiamiehinään A. O'Caoimh, SC, ja E. Barrington, BL, Yhdistyneen kuningaskunnan hallituksen, asiamiehenään J. E. Collins, avustajanaan M. Hoskins, ja komission, asiamiehenään P. J. Kuijper, 24.11.1998 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 28.1.1999 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

Tuomion perustelut

1 Arrondissementsrechtbank te Amsterdam on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 22.5.1997 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 27.5.1997, EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan (josta on tullut EY 234 artikla) nojalla kaksi

ennakkoratkaisukysymystä sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja asetuksen (ETY) N:o 1408/71 täytäntöönpanomenettelystä 21 päivänä maaliskuuta 1972 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 574/72 11 artiklan 1 kohdan a alakohdan, sellaisina kuin ne on kodifioitu ja saatettu ajan tasalle pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan 2.6.1983 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2001/83 (EYVL L 230, s. 6; jäljempänä asetus N:o 1408/71 ja asetus N:o 574/72), tulkinnasta.

2 Nämä kysymykset on esitetty asiassa, jossa kantajana on Irlannin oikeuden mukaan perustettu yhtiö Fitzwilliam Executive Search Ltd, joka toimii kaupallisella nimellä Fitzwilliam Technical Services (jäljempänä FTS), jonka kotipaikka on Dublin ja joka harjoittaa tilapäisen työvoiman välitystoimintaa, ja vastaajana on Bestuur van het Landelijk instituut sociale verzekeringen (jäljempänä LISV) ja joka koskee Alankomaiden sosiaaliturvajärjestelmän mukaisesti maksettavia työnantajan maksuja tilapäisistä työntekijöistä, joka työskentelevät Alankomaissa FTS:n lukuun.

Yhteisön lainsäädäntö

Asetus N:o 1408/71

3 Asetuksen N:o 1408/71 II osasto, joka kattaa 13-17 a artiklan, sisältää sosiaaliturva-alalla sovellettavan lainsäädännön määrittämistä koskevat säännöt.

4 Tämän asetuksen 13 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jollei 14-17 artiklasta muuta johdu:

a) jäsenvaltion alueella työskentelevä henkilö on tämän valtion lainsäädännön alainen, vaikka hän asuu toisen jäsenvaltion alueella tai jos hänen työnantajanaan toimivan yrityksen tai yksityisen henkilön kotipaikka on toisen jäsenvaltion alueella."

5 Saman asetuksen 14 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Edellä 13 artiklan 2 kohdan a alakohdassa olevaa sääntöä sovelletaan ottaen huomioon seuraavat poikkeukset ja olot:

1) a) Jäsenvaltion alueella toimivan yrityksen palveluksessa tavallisesti työskentelevään henkilöön, jonka tämä yritys lähettää toisen jäsenvaltion alueelle suorittamaan siellä työtä tämän yrityksen palveluksessa, sovelletaan edelleen ensiksi mainitun jäsenvaltion lainsäädäntöä edellyttäen, että tämän työskentelyn arvioitu kesto ei ole enempää kuin 12 kuukautta ja että häntä ei lähetetä korvaamaan toista työntekijää, jonka komennus on päättynyt."

6 Tällä säännöksellä on korvattu siirtotyöntekijöiden sosiaaliturvasta 25 päivänä syyskuuta 1958 annetun neuvoston asetuksen N:o 3 (EYVL 1958, 30, s. 561) 13 artiklan a alakohta, sellaisena kuin se oli muutettuna 10.3.1964 annetulla neuvoston muutosasetuksella 24/64/ETY (EYVL 1964, 47, s. 746; jäljempänä asetus N:o 3), jonka mukaan "jäsenvaltion alueella toimivan yrityksen palveluksessa tavallisesti työskentelevään palkattuun työntekijään tai tähän rinnastettavaan henkilöön, jonka tämä yritys lähettää toisen jäsenvaltion alueelle työskentelemään tämän yrityksen lukuun, sovelletaan edelleen ensiksi mainitun jäsenvaltion lainsäädäntöä niin kuin hän jatkaisi työskentelyä sen alueella - -".

Hallintotoimikunnan päätös N:o 128

7 Siirtotyöläisten sosiaaliturvan hallintotoimikunta (jäljempänä hallintotoimikunta), joka on perustettu asetuksen N:o 1408/71 IV osaston mukaisesti ja jonka tehtävänä on käsitellä erityisesti kaikkia hallinnollisia kysymyksiä ja tulkintakysymyksiä, jotka johtuvat kyseisen asetuksen

säännöksistä, teki 17.10.1985 asetuksen 81 artiklan a alakohdan nojalla asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 14 b artiklan 1 kohdan soveltamisesta päätöksen N:o 128 (EYVL 1986, C 141, s. 6), joka oli voimassa pääasiallisesti koskevien tosiseikkojen tapahtuma-aikana. Tämä päätös on korvattu kyseisten tosiseikkojen tapahtumisen jälkeen voimaan tulleella, 31.5.1996 tehdyllä päätöksellä N:o 162 (EYVL L 241, s. 28).

8 Päätöksen N:o 128 1 kohdan mukaan asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohtaa sovelletaan myös, "kun jäsenvaltion lainsäädännön alaisuuteen kuuluva työntekijä palkataan siihen jäsenvaltioon, jossa yrityksellä on kotipaikka tai jonne se on sijoittautunut, sitä varten, että hänet lähetetään työhön joko toiseen valtioon - - , sillä edellytyksellä, että:

a) tämän yrityksen ja työntekijän välillä säilyy kiinteä yhteys komennusjakson ajan;

b) tämä yritys harjoittaa tavallisesti toimintaansa ensimmäisen jäsenvaltion alueella, eli siinä tapauksessa, että yritys, jonka toiminta muodostuu siitä, että se toimittaa tilapäistä henkilöstöä toisten yritysten käyttöön, toimittaa yleensä henkilöstöä kyseisen valtion alueelle sijoittautuneiden yritysten käyttöön henkilöstön työllistämiseksi siellä."

Asetus N:o 574/72

9 Asetuksen N:o 574/72 11 artiklan 1 kohdassa, joka kuuluu III osastoon, jonka otsikkona on "Sovellettavan lainsäädännön määrittäminen koskevien asetuksen säännösten täytäntöönpano", säädetään seuraavaa:

"Sellaisen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen nimeämän laitoksen, jonka lainsäädäntöä sovelletaan, on annettava todistus siitä, että työntekijään sovelletaan tätä lainsäädäntöä määrättyyn päivään asti:

a) työntekijän tai hänen työnantajansa pyynnöstä asetuksen 14 artiklan 1 kohdassa - - tarkoitetuissa tapauksissa."

10 Edellä lainatussa säännöksessä mainittu todistus tunnetaan nimellä "työkomennustodistus" tai "E 101 -todistus".

Pääasiallisesti koskeva riita ja ennakkoratkaisukysymykset

11 FTS harjoittaa tilapäisen työvoiman välitystoimintaa sekä Irlannissa että Alankomaissa. Kaikki sen työllistämät työntekijät - mukaan lukien ne, jotka on otettu työhön sitä varten, että heidät lähetetään välittömästi Alankomaihin sijoittautuneisiin yrityksiin - ovat Irlannin kansalaisia, joiden kotipaikka on Irlannissa. Alankomaihin lähetetyt työntekijät työskentelevät olennaisin osin maatalous- ja puutarha-aloilla, kun taas Irlannissa sijaitsevien yritysten palveluksessa työskentelevät henkilöt toimivat muilla aloilla.

12 FTS harjoittaa työvoimanvälitystoimintaansa Irlannista käsin niin, että kaikki työsopimukset, mukaan lukien sen alankomaalaisia asiakkaita koskevat, tehdään sen Dublinin toimistossa. Sen henkilökuntaan kuuluu 20 henkilöä, kun taas vain kaksi henkilöä työskentelee Delftissä (Alankomaat) sijaitsevassa toimistossa.

13 Työntekijät otetaan palvelukseen Irlannin lainsäädännön mukaisten työsopimusten perusteella ja he kuuluvat Irlannin sosiaaliturvajärjestelmään myös silloin, kun heidät on lähetetty työskentelemään Alankomaihin. FTS pidättää työntekijöiden bruttopalkasta vastaavat sosiaaliturvamaksut eli "pay related social insurance" -nimiset maksut, ja se maksaa Irlannin viranomaisille näin pidättämänsä sosiaaliturvamaksut eli työnantajan osuuden ja työnantajan ennakonpidätyksen.

14 Alankomaihin lähetettyjen työntekijöiden osalta E 101- ja E 111 -todistukset, joista viimeksi mainitut koskevat sairausvakuutusta, pyydetään Department of Social Welfarelta (sosiaaliministeriö, jäljempänä DSW).

15 Vaikka FTS:n liikevaihto vuosina 1993-1996 oli suurempi Alankomaissa kuin Irlannissa, näissä kahdessa jäsenvaltiossa saatujen tulosten välinen ero on kuitenkin vaihdellut kulloistenkin taloudellisten suhdanteiden mukaan.

16 Ottaen huomioon FTS:n Alankomaissa harjoittaman toiminnan laajuuden Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging (jäljempänä NAB), joka oli LISV:tä edeltänyt organisaatio, katsoi, että FTS:n Alankomaihin lähettämät työntekijät kuuluivat virheellisesti Irlannin sosiaaliturvajärjestelmään. FTS:n kiistettyä tämän arvion NAB vahvisti kontradiktorisessa menettelyssä tulkintansa 31.3.1996 tekemällään päätöksellä, jolla se velvoitti liittämään FTS:n Alankomaissa työskentelevät työntekijät Alankomaiden sosiaaliturvajärjestelmään. Tämän seurauksena se ryhtyi perimään työnantajan sosiaaliturvamaksuja, jotka oli tämän päätöksen perusteella maksettava.

17 FTS valitti tästä päätöksestä väittäen, että se, että DSW oli toimittanut E 101 -todistukset työkomennukselle lähetetyille työntekijöille, oli ratkaisevaa ja että kaikkia asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 a alakohdan sekä päätöksen N:o 128 mukaisia ehtoja oli noudatettu.

18 Koska Arrondissementsrechtbank te Amsterdam katsoo, että pääasian ratkaisu riippuu sekä asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan soveltamisperusteiden tulkinnasta että E 101 -todistuksen vaikutuksista, joita ei ole vielä selvästi määritelty oikeuskäytännössä, se on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat kaksi ennakkoratkaisukysymystä:

"1) a) Voidaanko asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettua käsitettä 'yrityksen palveluksessa tavallisesti työskentelevä henkilö' tulkita asettamalla lisävaatimuksia tai -edellytyksiä, joita ei ole nimenomaisesti mainittu tässä säännöksessä?

b) Mikäli vastaus kysymykseen on myöntävä:

i) Voivatko jäsenvaltion viranomaiset määritellä nämä vaatimukset tai edellytykset itsenäisesti?

ii) Voidaanko asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan käsitettä 'yrityksen palveluksessa tavallisesti työskentelevä henkilö' tulkittaessa asettaa määrällisiä rajoituksia - riippumatta siitä, perustuvatko ne päätökseen N:o 128 - eri jäsenvaltioissa harjoitetun toiminnan, liikevaihdon ja työllistettyjen henkilöiden osalta?

iii) Voidaanko tässä yhteydessä asettaa vaatimus siitä, että työnantajien eri jäsenvaltioissa harjoittama toiminta on täsmälleen samanlaista toimintaa?

iv) Mikäli edellä ii) tai iii) kohdassa esitettyjä vaatimuksia ei voida asettaa, minkälaiset vaatimukset ovat tässä tapauksessa sallittuja?

v) Onko nämä - mahdollisesti - asetettavat vaatimukset ilmoitettava työnantajalle ennen toiminnan aloittamista?

c) Mikäli vastaus kysymykseen 1 a) on kieltävä:

i) Ottaen huomioon asioissa 19/67 (Van der Vecht) ja 35/70 (Manpower) annetut tuomiot, onko täytäntöönpanosta vastaavilla laitoksilla mitään tulkinnanvapautta asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan käsitteen 'yrityksen palveluksessa tavallisesti työskentelevä henkilö' osalta?

ii) Mikäli vastaus on myöntävä, mitä tulkinnanvapauksia niillä on?

2) a) Velvoittavatko asetuksen N:o 574/72 11 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun, jäsenvaltion toimivaltaisen laitoksen antaman todistuksen oikeusvaikutukset toisen jäsenvaltion viranomaisia kaikissa tapauksissa?

b) Mikäli vastaus on kieltävä:

i) Missä tapauksissa asia ei ole näin?

ii) Voivatko jäsenvaltion viranomaiset olla ottamatta huomioon todistuksen todistusvoimaa, ilman että todistuksen antanut laitos puuttuu asiaan?

iii) Mikäli asia ei ole näin, miten todistuksen antaneen laitoksen on puututtava asiaan?"

Ensimmäisen kysymyksen ensimmäinen osa

19 Ensimmäisen kysymyksensä ensimmäisessä osassa kansallinen tuomioistuin tiedustelelee asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisen ilmaisun "yrityksen palveluksessa tavallisesti työskentelevä henkilö" tulkinnan osalta pääasiallisesti, onko tilapäistä työvoimaa välittävällä yrityksellä, joka ensimmäisestä jäsenvaltiosta käsin välittää tilapäisiä työntekijöitä toisen jäsenvaltion alueella sijaitsevien yritysten käyttöön, kyseisen säännöksen mukaisen edun saadakseen oltava ensin mainittuun jäsenvaltioon liittymiä siinä mielessä, että se harjoittaa siellä tavallisesti toimintaansa.

20 Aluksi on todettava, että asetuksen N:o 1408/71 II osaston säännökset, joihin 14 artikla kuuluu, muodostavat yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan täydellisen ja yhtenäisen lainvalintasäännösten järjestelmän, jonka tarkoituksena on saattaa yhteisön alueella liikkuva työntekijä pelkästään yhden jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmän alaiseksi, jotta voitaisiin välttää useiden kansallisten lainsäädäntöjen soveltaminen työntekijään ja siten tästä aiheutuvat hankaluudet (asia C-2/89, *Kits van Heijningen*, tuomio 3.5.1990, Kok. 1990, s. I-1755, 12 kohta; asia C-425/93, *Calle Grenzshop Andresen*, tuomio 16.2.1995, Kok. 1995, s. I-269, 9 kohta; asia C-131/95, *Huijbrechts*, tuomio 13.3.1997, Kok. 1997, s. I-1409, 17 kohta ja asia C-275/96, *Kuusijärvi*, tuomio 11.6.1998, Kok. 1998, s. I-3419, 28 kohta).

21 Asiassa 19/67, *Van der Vecht*, 5.12.1967 annetusta tuomiosta (Kok. 1967, s. 445) ja asiassa 35/70, *Manpower*, 17.12.1970 annetusta tuomiosta (Kok. 1970, s. 1251), jotka koskivat asetuksen N:o 3 13 artiklan a alakohtaa sekä alkuperäisessä versiossaan että asetuksen N:o 24/64 mukaisessa versiossaan, joka edelsi asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan säännöksiä, ilmenee, että poikkeusta säännöstä, jonka mukaan työntekijään sovelletaan sen jäsenvaltion lainsäädäntöä, jonka alueella hän toimii palkattuna työntekijänä (jäljempänä työskentelyvaltion sääntö) ja joka sisältyy asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan 2 kohdan a alakohtaan, sovelletaan tilapäistä henkilöstöä välittäviin yrityksiin vain, jos muun muassa seuraavat kaksi edellytystä täyttyvät.

22 Kuten muun muassa FTS toteaa kirjallisissa huomautuksissaan, ensimmäinen edellytys koskee tilapäistä työvoimaa välittävän yrityksen ja työkomennukselle lähetetyn työntekijän välillä välttämättömän yhteyden olemassaoloa ja laatua, koska työntekijän on tavallisesti oltava sen yrityksen palveluksessa, joka lähettää hänet toisen jäsenvaltion alueelle.

23 Toinen edellytys koskee tilapäisiä työntekijöitä välittävän yrityksen ja sen jäsenvaltion, johon se on sijoittautunut, välillä olevaa suhdetta. Yhteisöjen tuomioistuin on tältä osin todennut edellä mainitussa asiassa Manpower antamansa tuomion 16 kohdassa, että työskentelyvaltion säännön periaatteesta poikkeamista voidaan soveltaa tilapäisellä työkomennuksella olevien työntekijöiden tapauksessa ainoastaan sellaisiin työntekijöihin, jotka ovat sellaisten yritysten palveluksessa, jotka harjoittavat toimintaansa tavallisesti sen jäsenvaltion alueella, jonne ne ovat sijoittautuneet.

Käsite "yrityksen palveluksessa tavallisesti työskentelevä henkilö"

24 Tältä osin riittää, kun todetaan, kuten esitetyistä huomautuksista ilmenee, että tämä käsite edellyttää päätöksen N:o 128 mukaisesti kiinteän yhteyden säilymistä komennusjakson ajan toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneen yrityksen ja niiden työntekijöiden välillä, jotka se on lähettänyt työkomennukselle toisen jäsenvaltion alueelle. Tällaisen kiinteän yhteyden olemassaolon vahvistamiseksi on tärkeää päätellä kaikista työskentelyolosuhteista, että työntekijä kuuluu kyseisen yrityksen määräysvaltaan (ks. tältä osin em. asia Van der Vecht s. 457 ja em. asia Manpower, tuomion 18 ja 19 kohta).

25 Vaikka kansallinen tuomioistuin onkin yksinomaan toimivaltainen toteamaan, onko sen ratkaistavaksi jätetyssä riita-asiassa näin, on todettava, etteivät pääasian asianosaiset eivätkä EY:n tuomioistuimen perussäännön 20 artiklan nojalla huomautuksiaan esittäneet jäsenvaltiot ole ilmaisseet epäilyksiä tällaisen kiinteän yhteyden olemassaolosta pääasiassa.

Vaatimus siitä, että yrityksellä on oltava liittymiä sijoittautumisvaltioon

26 Lukuun ottamatta FTS:ää, joka esittää epäilyksiä tältä osin, muut osapuolet väittävät, että sekä asetuksen N:o 1408/71 että asetuksen N:o 3 järjestelmän puitteissa on välttämätöntä, että kyseessä olevan yrityksen kiinteät yhteydet säilyvät siihen jäsenvaltioon, johon se on sijoittautunut. Tällaisten yhteyksien välttämättömyyden perustelemiseksi suurin osa mainituista osapuolista vetoaa edellä mainitussa asiassa Manpower annettuun tuomioon. Kyseisen tuomion 16 kohdassa yhteisöjen tuomioistuin on todennut, että yritysten, joihin työntekijät kuuluvat, on tavallisesti harjoitettava toimintaansa sen jäsenvaltion alueella, johon ne ovat sijoittautuneet.

27 Sen tutkimiseksi, sovelletaanko edellä mainitussa asiassa Manpower annetusta tuomiosta johtuvaa edellytystä edelleen, on viitattava työskentelyvaltion säännöstä käyttöön otetulla asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisella poikkeuksella työskentelyvaltion säännöstä tavoiteltuihin päämääriin.

28 On todettava, että asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan tavoitteena on erityisesti palvelujen tarjoamisen vapauden edistäminen sellaisten yritysten hyväksi, jotka käyttävät tätä vapautta lähettämällä työntekijöitä muihin jäsenvaltioihin kuin siihen, johon ne ovat sijoittautuneet. Sen tarkoituksena on poistaa esteitä, jotka voivat haitata työntekijöiden vapaata liikkuvuutta ja samoin suosia keskinäistä taloudellista markkina-alueille pääsyä erityisesti työntekijöille ja yrityksille aiheutuvia hallinnollisia vaikeuksia välttämällä (em. asia Manpower, tuomion 10 kohta).

29 Kuten yhteisöjen tuomioistuin on todennut edellä mainitussa asiassa Manpower antamansa tuomion 11 kohdassa, sen estämiseksi, että jäsenvaltion alueelle sijoittautunut yritys ei olisi velvollinen liittämään tavallisesti tämän jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmään kuuluvia työntekijöitään sen jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmään, jonne heidät lähetetään

työskentelemään rajoitetuksi ajaksi, mikä monimutkaistaisi palvelujen vapaata tarjoamista, asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdassa mahdollistetaan se, että yritykset voivat pitää työntekijänsä edelleen ensin mainitun jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmän piirissä siltä osin kuin tämä yritys noudattaa tätä palvelujen tarjoamisen vapautta koskevia ehtoja.

30 Tästä johtuu, että asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohta jää poikkeukseksi työskentelyvaltion säännöstä (ks. asia Manpower, tuomion 10 kohta) ja että näin ollen yritys, jonka lukuun työtä tehdään tilapäisesti ja joka haluaa perustaa ylikansallisia yksiköjä, voi hyötyä tämän säännöksen mukaisesta edusta vain, jos se harjoittaa tavallisesti toimintaansa siinä jäsenvaltiossa, johon se on sijoittautunut.

31 Näin ollen on todettava, että edellä mainitussa asiassa Manpower annetun tuomion 16 kohdassa vahvistettua ehtoa, joka tosin liittyi asetuksen N:o 3 järjestelmään, sovelletaan edelleen asetuksen N:o 1408/71 yhteydessä.

32 Tätä päätelmää tukee päätöksen N:o 128 1 kohdan b alakohta, vaikka tämä päätös, joka voi tosin auttaa sosiaaliturvalaitoksia, joiden on sovellettava yhteisön oikeutta tällä alalla, ei olekaan sellainen, että sillä velvoitettaisiin nämä laitokset noudattamaan tiettyjä menetelmiä taikka omaksumaan tietyt tulkinnat niiden soveltaessa yhteisön sääntöjä (ks. asia 98/80, Romano, tuomio 14.5.1981, Kok. 1981, s. 1241, 20 kohta ja asia C-102/91, Knoch, tuomio 8.7.1992, Kok. 1992, s. I-4341, 52 kohta). Muilta osin kaikki osapuolet yhteisöjen tuomioistuimessa myöntävät, että tämän kohdan sanamuodossa vain toistetaan edellä mainitussa asiassa Manpower annetussa asiassa vahvistettu edellytys.

33 Edellä tehdyistä päätelmistä seuraa, että asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohtaa on tulkittava niin, että tämän säännöksen mukaisesta edusta hyötyäkseen yrityksen, joka välittää tilapäistä työvoimaa ja joka toimittaa jäsenvaltiosta käsin työntekijöitä toisten jäsenvaltioiden alueella sijaitsevien yritysten käyttöön, on harjoitettava tavallisesti toimintaansa ensin mainitussa jäsenvaltiossa.

Ensimmäisen kysymyksen toinen osa

34 Ensimmäisen kysymyksensä toisella osalla kansallinen tuomioistuin tiedustelelee pääasiallisesti, mitkä ovat ne kriteerit, joiden perusteella se voi toisaalta todeta, että tilapäistä työvoimaa välittävä yritys harjoittaa tavallisesti toimintaansa siinä jäsenvaltiossa, johon se on sijoittautunut, ja toisaalta tarkistaa, täyttääkö tällainen yritys tämän edellytyksen.

35 FTS, Irlannin ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallitukset sekä komissio väittävät, että yritys harjoittaa tavallisesti toimintaansa jäsenvaltiossa, jos sillä on siellä tosiasiallista toimintaa. Tältä osin FTS ja Irlannin hallitus tulkitsevat tätä käsitettä vedoten sekä edellä mainitussa asiassa Manpower annettuun tuomioon että päätökseen N:o 128, sekä erityisesti sanan "tavallisesti" sanatarkkaan tulkintaan sellaisena kuin se on tämän päätöksen 1 kohdan b alakohdassa. Niiden mukaan tämän edellytyksen tarkoituksena on ainoastaan väärinkäytösten torjuminen ja sen tavoitteena on erityisesti estää ns. postilaatikkoyhtiöitä hyötymästä asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdasta.

36 FTS, edellä mainitut hallitukset ja komissio väittävät muun muassa, että LISV ei voi vaatia, että palveluja tarjoava yritys toteuttaa toimintojaan tietyssä laajuudessa siinä jäsenvaltiossa, johon se on sijoittautunut, suhteessa toteutettuihin toimintoihin siinä jäsenvaltiossa, johon työntekijät on lähetetty. Nämä osapuolet katsovat, että vastaavien toimintalaajuuksien arviointi tiettyjen määrällisten tekijöiden mukaan, kuten liikevaihto, suoritettut työtuntimäärät ja työn luonne, ei ole yhteisön oikeuden eikä erityisesti päätöksen N:o 128 1 kohdan b alakohdan mukaista.

37 Tässä yhteydessä ne väittävät myös, että Alankomaiden viranomaisten käyttämä menetelmä ei ollut ennakoitavissa. Tätä menetelmää sovellettaessa eivät työkomennukselle lähetetyt työntekijät

eikä kyseinen yritys voineet tuntea etukäteen järjestelmää, johon työntekijät olisi pitänyt liittää.

38 Alankomaiden, Belgian, Saksan ja Ranskan hallitukset tukevat LISV:n väitteitä. Tämä kiistää FTS:n väitteen siitä, että tämän toimintaedellytyksen tarkoituksena on ainoastaan estää postilaatikkoyhtiöitä käyttämästä väärin asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädettyä poikkeusta. LISV:n mukaan tilapäistä työvoimaa välittävän yrityksen toiminnalla siinä jäsenvaltiossa, jonne se on sijoittautunut, on oltava tietty laajuus ja sen on edustettava olennaista osaa sen koko toiminnasta.

39 LISV katsoo, että näin ollen sen määrittelemiseksi, harjoittaako FTS tavallisesti - kuten päätöksen N:o 128 1 kohdan b alakohdassa edellytetään - toimintaansa sen jäsenvaltion alueella, jonne se on sijoittautunut, on välttämätöntä vertailla tämän yrityksen harjoittaman toiminnan laajuutta kyseisessä jäsenvaltiossa ja siinä jäsenvaltiossa, jonne se on lähettänyt työntekijöitä.

40 Tältä osin asetuksen N:o 1408/71 II osaston rakenteesta ja sen 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesta tavoitteesta johtuu, että vain yritys, joka harjoittaa tavanomaisesti merkittävää toimintaa sen jäsenvaltion alueella, jonne se on sijoittautunut, voi hyötyä kyseisessä säännöksessä säädetystä poikkeuksesta.

41 Vain tällainen tulkinta voi sovittaa yhteen asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan 2 kohdan a alakohdassa olevan yleisen säännön, jonka mukaan työntekijät kuuluvat periaatteessa työskentelyvaltion sosiaaliturvajärjestelmään, ja saman asetuksen 14 kohdan 1 kohdan a alakohdan mukaisen erityissäännön, jota sovelletaan vain rajoitetuksi ajaksi toiseen jäsenvaltioon lähetettyihin työntekijöihin.

42 Sen määrittämiseksi, harjoittaako tilapäistä työvoimaa välittävä yritys tavanomaisesti merkittävää toimintaa sen jäsenvaltion alueella, jonne se on sijoittautunut, tämän jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on tutkittava kaikki ne arviointiperusteet, jotka ovat tyypillisiä tämän yrityksen harjoittamalle toiminnalle.

43 Näihin arviointiperusteisiin kuuluvat muun muassa yrityksen kotipaikka ja sen hallinnollinen keskus, sijoittautumisvaltiossa ja toisessa jäsenvaltiossa työskentelevän hallinto henkilökunnan määrä, paikka, jossa työkomennukselle lähetetyt työntekijät on otettu palvelukseen, ja paikka, jossa on tehty suurin osa sopimuksista asiakkaiden kanssa, lainsäädäntö, jota sovelletaan toisaalta yrityksen työntekijöidensä kanssa tekemiin työ sopimuksiin ja toisaalta sen asiakkaidensa kanssa tekemiin sopimuksiin, sekä riittävän tyypillisen ajanjakson liikevaihto kussakin asiaan liittyvässä jäsenvaltiossa. Tämä luettelo ei ole tyhjentävä, koska arviointiperusteet on valittava kunkin erityisen tilanteen mukaisesti.

44 Sitä vastoin edellä mainitussa asiassa Van der Vecht annetusta tuomiosta ilmenee, että sen työn luonne, jota tekevät tilapäistä työvoimaa välittävän yrityksen sijoittautumisvaltion alueella sijaitsevien yritysten käyttöön asetetut työntekijät ja toisen jäsenvaltion alueelle työkomennukselle lähetetyt työntekijät, ei kuulu näihin arviointiperusteisiin. Yhteisöjen tuomioistuin on katsonut tältä osin, ettei sillä ole merkitystä, että työtehtävät ovat muita kuin ne, joita tavallisesti suoritetaan tässä yrityksessä.

45 Näin ollen ensimmäisen kysymyksen toiseen osaan on vastattava, että tilapäistä työvoimaa välittävä yritys harjoittaa tavallisesti toimintaansa siinä jäsenvaltiossa, johon se on sijoittautunut, kun se harjoittaa tavanomaisesti merkittävää toimintaa tämän valtion alueella.

Toinen kysymys

46 Toisella kysymyksellä kansallinen tuomioistuin tiedustelelee pääasiallisesti, sitooko ja missä määrin asetuksen N:o 574/72 11 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen nimeämän laitoksen antama todistus toisen jäsenvaltion

sosiaaliturvalaitoksia.

47 Toisin kuin muut hallitukset, FTS sekä Irlannin ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallitukset viittaavat julkisasiamiehen ratkaisuehdotukseen edellä mainitussa asiassa Calle Grenzshop Andresen ja katsovat, että E 101 -todistus sitoo muun jäsenvaltion kuin sen, jossa se on vahvistettu, toimivaltaista laitosta siihen asti, kun todistuksen antanut laitos on peruuttanut sen.

48 On selvää, että yhteisöjen tuomioistuin ei ole vielä lausunut E 101 -todistuksen ominaisuuksista ja oikeudellisesta luonteesta. Asiassa 93/82, Knoeller, 11.3.1982 annetusta tuomiosta (Kok. 1982, s. 951, 9 kohta) johtuu kuitenkin, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen todistuksen tarkoituksena on asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetyn aineellisen säännöksen tavoin helpottaa työntekijöiden vapaata liikkuvuutta ja palvelujen tarjoamisen vapautta.

49 Kyseisessä todistuksessa sen jäsenvaltion toimivaltainen laitos, jonne tilapäistä työvoimaa välittävä yritys on sijoittautunut, ilmoittaa, että sen omaa sosiaaliturvajärjestelmää sovelletaan edelleen työkomennukselle lähetettyihin työntekijöihin työkomennusjakson ajan. Näin ollen tämä todistus merkitsee välttämättä sitä, että toisen jäsenvaltion järjestelmää ei ole tarkoitus soveltaa sen periaatteen vuoksi, että työntekijöiden on kuuluttava yhteen ainoaan sosiaaliturvajärjestelmään.

50 E 101 -todistuksen todistusvoima rajoittuu kuitenkin siihen, että toimivaltainen laitos toteaa, mitä lainsäädäntöä sovelletaan, eikä se voi rajoittaa jäsenvaltioiden vapautta organisoida niiden oma sosiaaliturvajärjestelmä eikä sitä, että ne sääntelevät edellytyksistä liittyä eri sosiaaliturvajärjestelmiin, jotka kuuluvat edelleen, kuten Ranskan hallitus väittää, ainoastaan kyseessä olevan jäsenvaltion toimivaltaan.

51 EY:n perustamissopimuksen 5 artiklassa (josta on tullut EY 10 artikla) ilmaistu lojaalin yhteistyön periaate velvoittaa toimivaltaisen laitoksen arvioimaan oikein asiaankuuluvia seikkoja sovellettavan lainsäädännön määrittämistä koskevien sääntöjen soveltamiseksi sosiaaliturva-alalla ja näin ollen takaamaan E 101 -todistuksessa olevien mainintojen paikkansapitävyyden.

52 Mitä tulee sen jäsenvaltion, johon työntekijät on lähetetty, toimivaltaisiin laitoksiin, perustamissopimuksen 5 artiklasta johtuvasta yhteistyövelvollisuudesta seuraa, että tätä velvollisuutta ei noudateta - ja asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja asetuksen N:o 574/72 11 artiklan 1 kohdan a alakohdan tavoitteet jätetään ottamatta huomioon - jos kyseisen jäsenvaltion laitokset katsovat, että todistuksen maininnat eivät sido niitä, ja liittävät työntekijät myös omaan sosiaaliturvajärjestelmäänsä.

53 Näin ollen koska E 101 -todistuksella luodaan oletama siitä, että työkomennuksella olevat työntekijät säännönmukaisesti liitetään sen jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmään, jonne tilapäisiä työntekijöitä välittävä yritys on sijoittautunut, se velvoittaa sen jäsenvaltion, jossa työntekijät ovat työkomennuksella, toimivaltaista laitosta.

54 Päinvastainen ratkaisu olisi omiaan loukkaamaan työntekijöiden liittämistä yhteen ainoaan sosiaaliturvajärjestelmään koskevaa periaatetta sekä sovellettavan järjestelmän ennalta-arvattavuutta ja näin ollen oikeusturvaa. Niissä tapauksissa, joissa sovellettavaa järjestelmää on vaikea määritellä, kummankin kyseessä olevan jäsenvaltion toimivaltaisten laitosten olisi katsottava oman sosiaalijärjestelmänsä soveltuvan työntekijöihin näiden vahingoksi.

55 Näin ollen niin kauan kuin E 101 -todistusta ei ole peruutettu taikka todettu pätemättömäksi, sen jäsenvaltion, jonne työntekijät on lähetetty työkomennukselle, toimivaltaisen laitoksen on otettava huomioon se seikka, että lähetettyihin työntekijöihin sovelletaan jo sen jäsenvaltion, jonne heidät palkannut yritys on sijoittautunut, sosiaaliturvajärjestelmää, eikä tämä laitos näin ollen voi soveltaa kyseessä oleviin työntekijöihin omaa sosiaaliturvajärjestelmäänsä.

56 Kyseisen E 101 -todistuksen antaneen jäsenvaltion toimivaltaisen laitoksen on kuitenkin tarkasteltava uudelleen todistuksen antamisen perustelujen riittävyyttä ja tarpeen vaatiessa peruutettava todistus, jos sen jäsenvaltion, jonne työntekijät on lähetetty työkomennukselle, toimivaltainen laitos esittää epäilyksiä kyseisen todistuksen perustana olevien tosiseikkoja koskevien toteamusten paikkansapitävyydestä ja näin ollen siinä olevista maininnoista erityisesti sen vuoksi, että ne eivät vastaa asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan vaatimuksia.

57 Tilanteessa, jossa kyseessä olevat laitokset eivät pääse yksimielisyyteen muun muassa erityisessä tilanteessa ominaisten tosiseikkojen arvioinnista eivätkä näin ollen siitä, kuuluuko se asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan soveltamisalaan, ne voivat jättää asian hallintotoimikunnan käsiteltäväksi.

58 Jos hallintotoimikunta ei onnistu yhteensovittamaan toimivaltaisten laitosten näkökantoja asiassa sovellettavasta lainsäädännöstä, se jäsenvaltio, jonka alueelle työntekijät on lähetetty työkomennukselle, voi ilman, että se vaikuttaisi todistuksen antaneen laitoksen jäsenvaltiossa käytettävissä oleviin oikeussuojakeinoihin, aloittaa EY:n perustamissopimuksen 170 artiklan (josta on tullut EY 227 artikla) mukaisen jäsenyyssvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn, jotta yhteisöjen tuomioistuin voi tutkia tällaisen kanteen yhteydessä, mitä lainsäädäntöä kyseisiin työntekijöihin on sovellettava ja näin ollen E 101 -todistukseen kuuluvien mainintojen paikkansapitävyyden.

59 Edellä olevista päätelmistä johtuu, että asetuksen N:o 574/72 11 artiklan 1 kohdan a alakohtaa on tulkittava siten, että jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen nimeämän laitoksen antama todistus sitoo toisten jäsenvaltioiden sosiaaliturvalaitoksia siltä osin kuin siinä todistetaan tilapäistä työvoimaa välittävän yrityksen työkomennukselle lähettämien työntekijöiden kuuluvan sen jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmään, johon tämä yritys on sijoittautunut. Kyseisen todistuksen antaneen laitoksen on kuitenkin tarkasteltava uudelleen todistuksen antamisen perustelujen riittävyyttä ja tarpeen vaatiessa peruutettava todistus, jos toisten jäsenvaltioiden toimivaltaiset laitokset esittävät epäilyksiä kyseisen todistuksen perustana olevien tosiseikkoja koskevien toteamusten paikkansapitävyydestä tai näiden tosiseikkojen oikeudellisesta arvioinnista ja näin ollen kyseisessä todistuksessa olevien mainintojen yhteensoveltuvuudesta asetuksen N:o 1408/71 ja erityisesti sen 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan kanssa.

Päätökset oikeudenkäyntikuluista

Oikeudenkäyntikulut

60 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Alankomaiden, Belgian, Saksan, Ranskan, Irlannin ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallituksille sekä Euroopan komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Päätöksen päätösosa

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on ratkaissut Arrondissementsrechtbank te Amsterdamin 22.5.1997 tekemällään päätöksellä esittämät kysymykset seuraavasti:

1) Sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohtaa, sellaisena kuin se on kodifioituna 2.6.1983 annetulla neuvoston asetuksella N:o 2001/83 ja pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan ajan tasalle saatettuna, on tulkittava niin, että tämän säännöksen mukaisesta edusta hyötyäkseen yrityksen, joka välittää tilapäistä työvoimaa ja joka toimittaa jäsenvaltiosta käsin työntekijöitä toisen jäsenvaltion alueella sijaitsevien yritysten käyttöön, on harjoitettava tavallisesti toimintaansa ensin mainitussa jäsenvaltiossa.

2) Tilapäistä työvoimaa välittävä yritys harjoittaa tavallisesti toimintaansa siinä jäsenvaltiossa, johon se on sijoittautunut, kun se harjoittaa tavanomaisesti merkittävää toimintaa tämän valtion alueella.

3) Asetuksen N:o 1408/71 täytäntöönpanomenettelystä 21 päivänä maaliskuuta 1972 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 574/72 11 artiklan 1 kohdan a alakohtaa, sellaisena kuin tämä asetus on kodifioituna asetuksella N:o 2001/83 ja pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan ajan tasalle saatettuna, on tulkittava niin, että jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen nimeämän laitoksen antama todistus sitoo toisten jäsenvaltioiden sosiaaliturvalaitoksia siltä osin kuin siinä todistetaan tilapäistä työvoimaa välittävän yrityksen työkomennukselle lähettämien työntekijöiden kuuluvan sen jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmään, johon tämä yritys on sijoittautunut. Kyseisen todistuksen antaneen laitoksen on kuitenkin tarkastettava uudelleen todistuksen antamisen perustelujen riittävyyttä ja tarpeen vaatiessa peruutettava todistus, jos toisten jäsenvaltioiden toimivaltaiset laitokset esittävät epäilyksiä kyseisen todistuksen perustana olevien tosiseikkoja koskevien toteamusten paikkansapitävyydestä tai näiden tosiseikkojen oikeudellisesta arvioinnista ja näin ollen kyseisessä todistuksessa olevien mainintojen yhteensoveltuvuudesta asetuksen N:o 1408/71 ja erityisesti sen 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan kanssa.